

Arrest

nr. 277 645 van 20 september 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VANGOIDSENHOVEN
Interleuvenlaan 62
3001 HEVERLEE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 2 mei 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 juni 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 augustus 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat E. VANGOIDSENHOVEN en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Angolese nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 1938.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 8 november 2019. Op 12 november 2019 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 23 februari 2022 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

Op 30 maart 2022 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Angolees staatsburger te zijn, afkomstig van Viana. U bent geboren in 1938 en maakte doorheen de geschiedenis van Angola heel wat mee. U deed in 1957 slavenarbeid op een boerderij. U maakte doorheen de jaren ook veel oorlogen mee in Angola. In 2003 werd u ziek aan de prostaat. U werd door een Cubaanse dokter geholpen en het ging beter maar in 2016 kwam dezelfde ziekte terug. U werd geopereerd in het ziekenhuis maar dat verliep niet goed en u werd naar huis gestuurd zonder dat u genezen was. Thuis kwam er daarna een verpleegster voor u zorgen. U bent niet tevreden over de gezondheidszorg en de corruptie in Angola en omdat u medische zorgen nodig had, besloot u Angola te verlaten. Uw neef, die voor de Angolese overheid werkt, hielp u hierbij. U kwam door middel van een Portugees visum naar België en op 12 november 2019 vroeg u internationale bescherming. U vreest bij terugkeer naar Angola geen goede medische zorgen te zullen krijgen en vervolgd te zullen worden omwille van uw verzoek tot internationale bescherming in België.

U legt in het kader van uw verzoek een kopie van uw Angolese identiteitskaart, een inschrijvingsbewijs van de gemeente Viana, documenten over gezinssamenstelling, medische verslagen en documenten over belastingen ('imposto') voor.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Uit het dossier blijkt immers wel dat u ernstige problemen hebt met uw zicht maar deze verhinderen u niet deel te nemen aan onderhavige procedure. U was in staat uw verklaringen af te leggen en uw documenten voor te leggen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat wat betreft de medische problemen die u aanhaalt en uw nood aan medische verzorging als reden voor uw verzoek tot internationale bescherming, deze motieven vreemd zijn aan de Conventie van Genève, en evenmin een reëel risico op het lijden van ernstige schade uitmaken zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voor de beoordeling van uw nood aan medische verzorging in België dient u de geëigende procedure te volgen, met name een aanvraag in het kader van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft uw vrees om bij terugkeer naar Angola vervolgd te zullen worden omwille van het feit dat u in België internationale bescherming gevraagd hebt, kan het volgende worden opgemerkt. Vooreerst blijkt nergens uit uw verklaringen dat u nu in Angola al gevisieerd wordt of dat er een onderzoek naar u loopt. U verklaart dat de leden van de overheid en de veiligheidsagenten reeds geïnformeerd zijn dat u hier al zo lang bent en dat u verteld hebt wat er in Angola gebeurde (zie notities, p. 14). U verklaart ook dat uw huis naast het gemeentelijk bureau van de MPLA staat en dat ze informatie hebben over alle burgers (zie notities, p. 16). Gevraagd of uw familie u daar dan al iets over verteld heeft, blijkt dat 'de spionnen' aan uw kleinzoon hebben gevraagd hoe het komt dat de oude T. op reis is (zie notities, p. 16). Dat de mensen van MPLA een dergelijke vraag stellen over hun buurman, kan bezwaarlijk gezien worden als nog maar een aanwijzing voor vervolging. U heeft een neef die werkzaam is voor een veiligheidsinstelling van de Angolese overheid en die u hielp om uw documenten te verzamelen om naar Europa te komen en u zelfs tot in Europa begeleidde (zie notities, p. 12). Dat u met zo'n 'vertrouwenspersoon' in uw nabije omgeving niet verder komt dan te stellen dat er een informatieve vraag over u werd gesteld aan uw kleinzoon, toont alvast aan dat de Angolese autoriteiten niet actief naar u op zoek zijn.

U haalt twee voorbeelden aan van mensen die u kent en die bij hun terugkeer naar Angola na een asielaanvraag gedood werden (zie notities, p. 15, 16). Deze twee gevallen dateren van 1993 en 2002, een periode waarin de situatie in Angola erg verschilde van nu, dit was immers tijdens de burgeroorlog (1975-2002). U kent geen gevallen meer van na 2002. Ook het CGVS vond geen informatie terug over vervolging van terugkerende uitgeprocedeerde asielzoekers naar Angola.

U maakt het bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Angola zou vervolgd worden omwille van uw lange afwezigheid. Hierbij kan nog worden opgemerkt dat de Belgische autoriteiten niet melden aan de Angolese autoriteiten dat u internationale bescherming vroeg en dat wat u voor de Belgische autoriteiten verklaarde vertrouwelijk is.

Verder wil het CGVS er nog op wijzen dat u tegenstrijdige verklaringen aflegde met betrekking tot uw paspoort, wat doet vermoeden dat u onwillig bent om uw paspoort aan de Belgische autoriteiten te tonen. Voor de DVZ verklaarde u immers dat u uw paspoort na uw aankomst in België zelf terugstuurde naar Angola omdat uw vrouw en kinderen soms een document moeten voorleggen van hun vader (zie verklaring DVZ, nr. 28). Voor het CGVS verklaarde u echter dat uw neef, die u tijdens uw reis begeleidde,

uw paspoort in zijn archieven moet gehouden hebben (zie notities, p.12). Deze tegenstrijdige verklaringen over uw Angolese paspoort tonen aan dat u niet oprecht bent tegen de Belgische asielinstanties.

Ten slotte dient te worden vastgesteld dat u in Angola een echtgenote en 5 volwassen kinderen hebt en eigendommen heeft (zie notities p. 9, 10), waar u bij een terugkeer terecht kan.

Gelet op het voorgaande dient dan ook te worden geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent een vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk te maken.

De door u voorgelegde documenten wijzigen dit niet. Immers, uw identiteitskaart, inschrijvingsdocument, documenten met gezinssamenstelling en documenten over betaalde belastingen bevatten enkel informatie die hier niet in twijfel wordt getrokken en die geen betrekking heeft op uw asielrelaas. Wat betreft de medische documenten dient verwezen te worden naar bovenstaande motivering aangaande de geëigende procedure.

Op basis van artikel 57/5quater van de Vreemdelingenwet werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud. Op 1 maart 2022 werd de kopie van de notities u opgestuurd. Er werden echter geen opmerkingen ontvangen waardoor u wordt geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een eerste en enig middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7, 48/9, 49, 57/6 en 57/6/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) *juncto* de artikelen 33 en 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), van de artikelen 29, 30, 32 en 34 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: richtlijn 2011/95/EU), van de artikelen 4 en 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van artikel 22 van de Grondwet en van artikel 6 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

2.2. In haar verzoekschrift wijst de verzoekende partij op haar kwetsbaar profiel dat volgens haar onvoldoende in rekening werd gebracht. Zij stelt dat zij een 83-jarige man is met een sterk verminderde mobiliteit, dat zij lijdt aan blindheid en dat zij prostaatproblemen heeft ingevolge een foutieve medische ingreep in haar land van herkomst. Zij meent dat de commissaris-generaal tijdens het persoonlijk onderhoud nooit om afdoende informatie heeft gevraagd over haar volledige medische conditie daar haar blindheid en de aandoening aan haar benen niet aan bod kwamen, hoewel zij een verband legt tussen haar medische problemen en het geweld dat zij heeft meegemaakt. Zij kon hierover geen verweer laten gelden, hetgeen een schending uitmaakt van artikel 6 van het EVRM, aldus de verzoekende partij. Zij betoogt voorts dat haar slechte fysieke en mentale gezondheidstoestand een impact heeft op de wijze waarop zij haar relaas brengt. Haar relaas is doorspekt met traumatische ervaringen (slavernij, armoede, mishandeling, oorlogen, conflicten met een leidinggevende, ziekte, *et cetera*) en zij gaf steeds aan dat zij veel heeft meegemaakt, dat zij hierover niet kan vertellen en dat het bijzonder zwaar is. Zij betoogt dat: *"In de psychologische literatuur betreffende de impact van trauma op het geheugen werd inmiddels namelijk aangetoond dat ingeval van traumatische gebeurtenis "tunnelgeheugen" kan optreden waardoor ingrijpende gebeurtenissen vaak niet meer coherent kunnen worden weergegeven."* De verzoekende partij wijst op artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet en stelt dat rekening moet worden gehouden met het profiel van een verzoeker om internationale bescherming, waaronder ernstige psychische problemen ingevolge bijvoorbeeld foltering of verkrachting. Zij verwijst ook naar de artikelen 4 en 27 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Zij voert aan dat: *"Het aanbieden van pauzes die op elke ogenblik door verzoeker kunnen worden gevraagd, biedt geen afdoende steunmaatregel in het geval van verzoeker."*

Een doorgedreven bevraging van de gezondheid van verzoeker was vereist om een juiste inschatting te kunnen maken welke steunmaatregelen precies vereist zijn, doch deze bleef uit. Verwerende partij laat in casu na haar standaard te verlagen en het verwachtingspatroon bij te stellen."

Vervolgens meent de verzoekende partij dat belangrijke aspecten van haar vluchtrelaas door de commissaris-generaal buiten beschouwing werden gelaten en stelt zij dat haar concrete leefomstandigheden, haar familiale achtergrond en haar concreet sociaal profiel niet afdoende in acht werden genomen. De verzoekende partij wijst erop dat zij als kind niet naar school mocht, dat zij haar vader diende te helpen met het verzamelen van rubber, dat haar jeugd armoedig was en bestond uit hard werken en veel ontberingen. Zij voert aan dat zij niet de gelegenheid kreeg om over dit stuk van haar leven haar verhaal te doen. Verder stelt zij dat zij in 1957 tot slaaf werd gemaakt, hetgeen psychisch en fysiek een belastende periode was waarbij zij werd vernederd, fysiek werd mishandeld, economisch werd uitgebuit en ziek werd. Zij betoogt dat de commissaris-generaal niet verder ingaat op de medische gevolgen van hetgeen zij heeft meegemaakt doch haar relaas afbreekt. Zij meent dat de commissaris-generaal eveneens haar relaas afbrak toen zij verhaalde over de oorlogen die zij meemaakte en over de medische problemen die zij sedert 2003 ontwikkelde. Zij betoogt dat: *"Armoede, slavernij oorlogvoering en ziekte zijn pertinente thematieken die een directe potentiële relevantie hebben voor een terdege onderzoek naar een mogelijke vrees voor vervolging of ernstige schade."* doch dat dit niet werd onderzocht en in de beoordeling ten gronde werd betrokken. Zij voert aan dat haar medische conditie verband houdt met de problemen die zij in haar jeugd en als jongvolwassene heeft gekend en waarbij zij het slachtoffer werd van mishandeling en uitbuiting. Zij wijst er nog op dat zij dankzij de tussenkomst van een verpleegster op negentienjarige leeftijd voor het eerst wat leerde lezen en schrijven en betoogt dat onvoldoende rekening werd gehouden met de mate van scholing, hetgeen grote implicaties heeft op het bevattingsvermogen en de mogelijkheden om een relaas te brengen en bijgevolg ook op de manier waarop een persoonlijk onderhoud moet worden gevoerd, aldus de verzoekende partij.

Tevens is de verzoekende partij van mening dat haar familiale en economische achtergrond onbelicht blijft. Zij wijst erop dat zij verklaarde dat haar familie in 2021 tweemaal werd overvallen door gewapende criminelen doch dat zij hierover amper werd bevraagd. Volgens haar geeft dit aan dat de veiligheid van haar familie manifest in het gedrang is en dat zij niet bij machte zijn zich te weren. Tevens merkt zij op dat geen verdere vragen werden gesteld over de economische situatie van haar gezin, zoals de vraag of het perceel en de woonst al dan niet haar eigendom zijn. Zij wijst erop dat haar echtgenote hoogbejaard is, dat zij lijdt aan longproblemen (TBC) en dat zij ingevolge haar ziekte haar verkoop van producten heeft moeten staken. Tevens wijst zij erop dat er van haar vijf kinderen slechts twee werken.

Met betrekking tot haar eigen professionele achtergrond betoogt de verzoekende partij dat deze niet afdoende werd onderzocht. Zij wijst erop van meet af aan te hebben aangegeven dat zij voor de overheid heeft gewerkt, namelijk bij de luchtmacht en de gemeente, alsook bij het Ministerie van Industrie en Energie. Zij werd hierover niet bevraagd waarmee de commissaris-generaal voorbijgaat aan het feit dat zij een hoogbejaarde man is die zich door blindheid moeilijk kan oriënteren hetgeen het persoonlijk onderhoud enorm bemoeilijkt, zodat het aan de commissaris-generaal toekwam om de juiste vragen te stellen teneinde alle dienstige informatie te bekomen.

Verder wijst de verzoekende partij erop dat zij kritiek uitte op het Angolese regime doch dat de commissaris-generaal het niet nodig achtte om haar hierover nader te bevragen. Zij stelt dat zij een tijd als poetshulp in de archieven van de staatsveiligheid werkte, dat haar verzoek om sociale hulp werd geweigerd, dat zij hierover verschillende gesprekken had met haar overste, een militair die een vooraanstaand lid is van de partij Imperma, en dat zij zich tijdens deze gesprekken kritisch uitliet over het regime.

De verzoekende partij stelt verder dat zij erin slaagde Angola zonder veel problemen te verlaten dankzij de tussenkomst van een neef die voor de chef van de veiligheidsdiensten werkt en dat zij intussen ruim 2,5 jaar in België verblijft. Er bestaat ingeval van terugkeer een reëel risico op arrestatie naar aanleiding van de reden van haar afwezigheid, aldus de verzoekende partij. Zij wijst erop dat zij tijdens haar persoonlijk onderhoud verklaarde dat haar afwezigheid niet onopgemerkt is gebleven daar de woonst van haar en haar familie naast een gemeentelijk bureau van de MPLA is gelegen. Zij stelt dat haar familie sedert haar vertrek geregeld werd aangesproken over haar afwezigheid en dat agenten reeds vele malen bij haar echtgenote en kleinzoon polsen naar de reden voor haar afwezigheid. Verder haalt de verzoekende partij aan dat zij tijdens haar persoonlijk onderhoud niet de gelegenheid kreeg om eigentijdse voorbeelden aan te geven van gevallen waarbij personen om het leven werden gebracht na hun terugkeer uit het buitenland. Zij betoogt dienaangaande dat:

*“De zaak van de zanger B.D.P., een protestzanger van het regime destijds
De man ontvluchtte Angola en vertoefde lange tijd in de VS.
Recent keerde hij terug naar Angola vanuit de overtuiging dat er nieuwe tijden aangebroken waren en zijn
leven niet langer in gevaar zou zijn.
Er werd na zijn terugkeer door de overheid een recreatief zangevenement georganiseerd waaraan de
man deelnam en waar hij als winnaar uitkwam.
Behalve geld dat hij aan het weeshuis schonk, won de man een wagen.
Hij besliste deze af te staan aan een minder vermogend persoon nu hij zelf reeds over een wagen
beschikte.
De bestuurder van de wagen raakte na het rijden met de wagen plots verlamd.
Er bleek gif in de luchtfilter van de wagen te zijn aangebracht, gif dat door inademing verlamming had
veroorzaakt.
Het regime bleek in realiteit geen haar veranderd.
-De zaak van de secretaris generaal van de vakbond van artsen in Angola, de heer F.V.
Deze organiseerde stakingen in Angola eind 2021.
In april 2022 werd de man dood teruggevonden, vermoord!
-De zaak van 2 kritische journalisten die uit het buitenland terugkeerden vorig jaar na een lange periode
in ballingschap, waaronder de econoom K.A.
Beide personen werden dood aangetroffen, vermoord.
-De zaak van 2 jongemannen I.K. en K. die in de fabriek werkten en al bijzonder lange tijd onbetaald
waren. Zij organiseerden een betoging en werden hierna gearresteerd.
Internationale mensenrechtenorganisaties als HRW en Amnesty bevestigen dat het regime zich schuldig
maakt aan mensenrechtenschendingen, en vreedzame activisten en betogers vervolgt.
Het feit jarenlang in het buitenland te hebben verbleven is de autoriteiten niet onbekend, en zal met grote
waarschijnlijkheid aanleiding geven tot een nader onderzoek
Dat asielinstanties geen informatie delen met de autoriteiten zoals de bestreden beslissing vermeldt, is
allerminst een geruststellende gedachte voor verzoeker.
Immers hebben de inlichtingendiensten hun eigen spionnen en zijn deze overal dermate ingebed in de
samenleving dat er geen ontkomen aan is.”*

Tenslotte wijst de verzoekende partij op artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Zij verwijst naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Zij betoogt dat haar medisch dossier een begin van bewijs vormt dat aanleiding geeft tot omkering van de bewijslast zoals voorzien in artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Zij stelt dat de commissaris-generaal moet aantonen dat vervolging of ernstige schade zich in de toekomst niet meer zal voordoen. Zij meent dat de commissaris-generaal artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet miskent.

2.3. De verzoekende partij voegt bij haar verzoekschrift een bundel medische documenten (stuk 3).

3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unie-rechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

5. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt. Voor het overige laat de verzoekende partij na uiteen te zetten op welke wijze de andere bepalingen van artikel 62 van de Vreemdelingenwet geschonden zijn.

6. Over de procedurele noden in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet

6.1. Artikel 48/9, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *"De vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend overeenkomstig artikel 50, § 3, eerste lid, heeft de mogelijkheid om op omstandige en precieze wijze in een vragenlijst, die hij beantwoordt vóór de in artikel 51/10 bedoelde verklaring, de elementen aan te brengen waaruit zijn bijzondere procedurele noden blijken, teneinde aanspraak te kunnen maken op de rechten en te kunnen voldoen aan de verplichtingen voorzien in dit hoofdstuk."*

6.2. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat: *"Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt."*

Uit het dossier blijkt immers wel dat u ernstige problemen hebt met uw zicht maar deze verhinderen u niet deel te nemen aan onderhavige procedure. U was in staat uw verklaringen af te leggen en uw documenten voor te leggen."

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen."

In haar verzoekschrift betoogt de verzoekende partij dat zij nood had aan extra procedurele waarborgen die niet werden voorzien. Zij wijst erop dat ze een hoogbejaarde man is met een zorgwekkende medische gezondheidstoestand. Zo betoogt zij dat zij te kampen heeft met een sterk verminderde mobiliteit omwille van een aandoening aan haar benen en waardoor zij zich niet zelfstandig kan voortbewegen, dat zij lijdt aan blindheid, en dat zij sinds 2003 kampt met prostaatproblemen naar aanleiding van een foutieve medische ingreep in haar land van herkomst. Zij stelt dat zij hierover onvoldoende werd bevraagd tijdens het persoonlijk onderhoud. Zij voert verder aan dat haar slechte fysieke en mentale gezondheidstoestand een impact heeft op de manier waarop zij haar relaas brengt en betoogt, onder verwijzing naar hetgeen zij in haar land van herkomst meemaakte, dat: *"In de psychologische literatuur betreffende de impact van trauma op het geheugen werd inmiddels namelijk aangetoond dat ingeval van traumatische gebeurtenissen "tunnelgeheugen" kan optreden waardoor ingrijpende gebeurtenissen vaak niet meer coherent kunnen worden weergegeven."*

De medische documenten die de verzoekende partij bijbrengt (zie map 'Documenten' in het administratief dossier; enkele hiervan worden opnieuw aan het verzoekschrift (stuk 3) toegevoegd), bevestigen inderdaad dat de verzoekende partij te kampen heeft met een resem fysieke gezondheidsproblemen, waaronder slechtziendheid, artrose aan de knie en prostaatproblemen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de protection officer duidelijk op de hoogte was van de leeftijd van de verzoekende partij en het feit dat ze slechtziend is. Ook werd de verzoekende partij met een rolstoel naar het gehoorlokaal gebracht. De protection officer heeft erop gewezen dat er plexiglas aanwezig was en dat de deur van het lokaal kon geopend worden. Hierop hebben zowel de verzoekende

partij, de tolk als de protection officer hun mondkmasker afgenomen. Enkel de advocaat heeft zijn mondkmasker aangehouden. Voorts blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud dat de protection officer aan het begin van het gehoor duidelijk gevraagd heeft hoe de verzoekende partij zich voelde en hoe haar dag tot nu toe verlopen was. De verzoekende partij gaf aan dat het goed met haar ging en overliep het verloop van haar dag (notities persoonlijk onderhoud [NPO], p. 2-3). Hierna legt de protection officer het verloop van het gehoor toe, de rol van de advocaat en de tolk, alsook benadrukt de protection officer dat de verzoekende partij dient aan te geven wanneer ze iets niet begrijpt en dat ze mag aangeven wanneer ze niet op een vraag kan antwoorden. Voorts wijst ze er ook op dat een pauze is voorzien, maar dat ook om bijkomende pauze mag gevraagd worden (NPO, p.4-5). Uit het geheel van het gehoor blijkt dat de protection officer eenvoudige en korte, maar duidelijk vragen aan de verzoekende partij gesteld heeft waarvan zij de logica en de inhoud correct begreep. De verzoekende partij kreeg ook de kans om uitgebreid te antwoorden. Het is inderdaad zo dat de protection officer de verzoekende partij onderbroken heeft nadat zij heeft verteld over haar leven in de jaren 50, de werkomstandigheden in die periode en het gegeven dat ze er geslagen werd. Hierop heeft de protection officer de verzoekende partij gevraagd om naar de *“tweede fase”* over te gaan en de verzoekende partij is hiermee akkoord gegaan (NPO, p.6). Hierna heeft de protection officer ook aangegeven dat de verzoekende partij niet over alle oorlogen in Angola diende te vertellen (NPO, p.6), alsook dat het niet nodig was om alle medicatie op te sommen (NPO, p.7). Er blijkt niet dat deze onderbrekingen destabiliserend geweest zijn voor de verzoekende partij en het verdere verloop van het gehoor gehinderd hebben. Daarenboven blijkt dat de protection officer verder tijdens opnieuw de medische situatie van de verzoekende partij aangekaart heeft (NPO, p.17-18). In haar verzoekschrift voert zij weliswaar aan dat er onvoldoende vragen zouden zijn gesteld omtrent haar gezondheidssituatie doch zij laat na uiteen te zetten op welke wijze haar gezondheidstoestand ertoe zou nopen dat haar bijkomende steunmaatregelen hadden moeten worden verleend in het licht van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet. Te dezen dient erop gewezen dat de verzoekende partij op het einde van haar persoonlijk onderhoud antwoordde dat zij de vragen en de tolk goed had begrepen (*“Ik heb geantwoord, dus heb ik ook de vragen begrepen.”*) en dat ook haar advocaat bevestigde dat het persoonlijk onderhoud goed was verlopen (NPO, p.19). De verzoekende partij noch haar advocaat hebben op een enkel moment te kennen gegeven dat de verzoekende partij omwille van haar gezondheidstoestand niet in staat zou zijn om deel te nemen aan de onderhavige procedure, terwijl ze op het einde van het onderhoud de mogelijkheid kregen opmerkingen te formuleren.

Dat verzoekende partij al zeer jong een moeilijk leven heeft gehad, wordt niet betwist, maar de verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat dit haar ervan heeft weerhouden om volwaardige verklaringen af te leggen met betrekking tot de essentiële elementen van haar vluchtrelaas. De verzoekende partij legt geen medisch attest voor waaruit blijkt dat zij niet in staat zou zijn om volwaardige verklaringen af te leggen omtrent de kernelementen van haar vluchtrelaas, noch een medisch attest waaruit blijkt dat haar cognitief geheugen dermate is aangetast dat zij niet in staat is een coherent en waarheidsgetrouw relaas naar voor te brengen. Zo brengt zij geen enkel medisch en/of psychologisch attest bij dat de voorgehouden geheugenproblemen en/of het voorgehouden (mentale) trauma zouden kunnen staven. In de voorgelegde medische documenten wordt hiervan evenmin melding gemaakt. Voorts toont de verzoekende partij ook niet dat zij omwille van deze problemen niet in staat zou om volwaardige verklaringen af te leggen omtrent de kernelementen van haar vluchtrelaas rekening houdend met haar leeftijd. In haar verzoekschrift verwijst de verzoekende partij naar *“de psychologische literatuur”*, doch brengt zij geen enkel document bij. Ten slotte merkt de Raad op dat de verzoekende partij nalaat *in concreto* aan te tonen dat, waar of op welke wijze het beweerdde geheugenproblemen haar verklaringen zou hebben beïnvloed. Evenmin toont zij aan dat of op welke wijze dit van invloed zou zijn geweest op de bestreden motivering en beslissing. Er is dan ook geen indicatie dat de gehoren anders zouden zijn verlopen indien zij op een andere manier zou zijn gehoord.

Tevens laat zij na te duiden welke bijkomende vragen inzake haar gezondheidstoestand volgens haar tijdens het persoonlijk onderhoud nog hadden moeten worden gesteld, laat staan op welke wijze deze vragen en haar antwoorden hierop een ander licht zouden werpen op haar voorgehouden nood aan internationale bescherming. Waar de verzoekende partij nog lijkt aan te voeren dat zij geheugenproblemen heeft en wijst op psychische/psychologische problemen omdat zij getraumatiseerd is door hetgeen zij in haar land van herkomst meemaakte,

Waar de verzoekende partij beklemtoont dat zij laaggeschoold is, toont zij niet aan dat een lage scholingsgraad haar cognitieve vermogens zou aantasten en/of dermate zou verminderen dat zij niet in staat kan worden geacht om een persoonlijk onderhoud te ondergaan of haar vluchtrelaas op dienstige wijze uiteen te zetten. Evenmin maakt zij aannemelijk dat zij omwille van haar lage scholingsgraad nood zou hebben aan (bijkomende) steunmaatregelen in het licht van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet.

Des te meer omdat uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat de protection officer steeds korte, eenvoudige, maar duidelijke vragen gesteld heeft, zoals hoger reeds aangegeven.

De verzoekende partij heeft ook geen gebruik gemaakt van de mogelijkheid om aan het CGVS opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud over te maken in de zin van artikel 57/5^{quater} van de Vreemdelingenwet. Het is dan ook allerm minst ernstig om *post factum* te beweren dat zij tijdens haar persoonlijk onderhoud dermate te kampen zou hebben gehad met fysieke en/of mentale gezondheidsproblemen dat zij niet in staat zou zijn geweest om haar vluchtrelaas op dienstige wijze uiteen te zetten. Evenmin blijkt dat zij niet of onvoldoende de kans zou hebben gekregen om alle relevante elementen met betrekking tot haar gezondheidsproblemen toe te lichten in het kader van haar voorgehouden nood aan internationale bescherming.

De verzoekende partij laat in haar verzoekschrift verder na te duiden welke bijkomende procedurele noden volgens haar niet of onvoldoende in rekening zouden zijn genomen en/of welke bijkomende steunmaatregelen volgens haar nog zouden zijn nodig geweest opdat haar rechten in het kader van haar procedure om internationale bescherming gerespecteerd worden en zij aan haar verplichtingen kan voldoen. Evenmin blijkt uit de voorgelegde medische documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier), waarvan de verzoekende partij er opnieuw enkele aan haar verzoekschrift toevoegt (stuk 3), dat de verzoekende partij anderszins nood zou hebben gehad aan bijkomende steunmaatregelen tijdens het persoonlijk onderhoud.

Gelet op voorgaande, heeft de commissaris-generaal terecht geoordeeld dat er mag worden van uitgegaan dat de rechten van de verzoekende partij in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat zij kan voldoen aan haar verplichtingen.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

7.1. De verzoekende partij voert aan dat zij slavenarbeid verrichtte, dat zij verschillende oorlogen meemaakte, dat zij werd geïseerd door de Angolese autoriteiten, dat zij niet tevreden is over de gezondheidszorg en de corruptie in Angola en dat zij vreest ingeval van terugkeer naar Angola te worden geïseerd omdat zij een verzoek om internationale bescherming indiende in het buitenland. Voor de samenvatting van de vluchtmotieven van de verzoekende partij verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door de verzoekende partij.

7.2. Ter staving van haar verzoek om internationale bescherming legt de verzoekende partij een aantal documenten voor (zie map 'Documenten' in het administratief dossier). Haar identiteitskaart, het inschrijvingsbewijs van de gemeente, de documenten betreffende haar gezinssamenstelling en de documenten over belastingen bevestigen de identiteit, de woonplaats en de gezinssamenstelling van de verzoekende partij, elementen die heden niet worden betwist doch die geen rechtstreeks verband houden met haar vluchtrelaas. De medische documenten (zie ook verzoekschrift, stuk 3) staven dat de verzoekende partij te kampen heeft met verscheidene gezondheidsproblemen, waaronder een oogaandoening, beperkte mobiliteit en een prostaataandoening. Nergens uit deze medische documenten kan evenwel worden afgeleid dat zij in Angola wordt bedreigd of vervolgd.

Gelet op de summiere inhoud van de voorgelegde documenten, volstaan deze documenten op zich niet om in deze stand van zaken de relevante elementen van het vluchtrelaas van de verzoekende partij geloofwaardig te bevinden. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van de verzoekende partij voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

7.3. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van*

bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren."

7.4. De verzoekende partij dient om de vluchtelingenstatus toegekend te krijgen overeenkomstig artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet aan te tonen dat zij wordt vervolgd omwille van één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 bepaalde gronden, te weten haar ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of haar politieke overtuiging.

De verzoekende partij moet evenwel aantonen dat er omstandigheden bestaan waardoor zij gegronde redenen heeft te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt noodgedwongen in dat haar vrees actueel is. De beoordeling van verzoekende partij haar vrees moet steunen op de feitelijke situatie en alle relevante feiten zoals deze zich voordoen in het land van herkomst op het tijdstip van het nemen van de beslissing. De verwerende partij en de Raad zijn er aldus toe gehouden zich te richten naar de huidige situatie en het actuele karakter van verzoekende partij haar vrees te onderzoeken.

Het is aan de verzoekende partij om op individuele en concrete wijze aannemelijk te maken dat zij omwille van een bepaald profiel persoonlijk en werkelijk dreigt te worden vervolgd of geïsoleerd bij een terugkeer naar Angola. Bij de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat verzoekende partij zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar haar land van herkomst, moet verzoekende partij individuele en concrete omstandigheden worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in Angola. Het volstaat niet om te verwijzen naar een kwetsbaar profiel en/of algemene landeninformatie om een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade als terugkeerder aannemelijk te maken. Dit moet in concreto worden aangetoond.

Zoals hierna zal blijken, blijft verzoekende partij evenwel in gebreke om een actueel, individueel en persoonlijk risico op vervolging aannemelijk te maken.

7.5. Met haar betoog toont de verzoekende partij geenszins aan dat zij omwille van één van de vijf vervolgingsgronden in de vluchtelingendefinitie de toegang tot gezondheidszorg of medische verzorging werd geweigerd in Angola of dat er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat haar dit omwille van één van deze vervolgingsgronden zal geweigerd worden in geval van terugkeer. In bestreden beslissing wordt terecht gesteld dat de door de verzoekende partij aangehaalde nood aan internationale bescherming omwille van een volgens haar gebrekkige gezondheidszorg in Angola, geen verband houdt met één van de voormelde criteria en bijgevolg niet kan worden aanzien als 'vervolging' in de zin van het Verdrag van Genève. De verzoekende partij ontwikkelt geen argumenten die hier een ander licht op kunnen werpen.

Met betrekking tot haar terugkeer naar Angola motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing dienaangaande op goede gronden dat: *"Wat betreft uw vrees om bij terugkeer naar Angola vervolgd te zullen worden omwille van het feit dat u in België internationale bescherming gevraagd hebt, kan het volgende worden opgemerkt. Vooreerst blijkt nergens uit uw verklaringen dat u nu in Angola al geïsoleerd wordt of dat er een onderzoek naar u loopt. U verklaart dat de leden van de overheid en de veiligheidsagenten reeds geïnformeerd zijn dat u hier al zo lang bent en dat u verteld hebt wat er in Angola gebeurde (zie notities, p. 14). U verklaart ook dat uw huis naast het gemeentelijk bureau van de MPLA staat en dat ze informatie hebben over alle burgers (zie notities, p. 16). Gevraagd of uw familie u daar dan al iets over verteld heeft, blijkt dat 'de spionnen' aan uw kleinzoon hebben gevraagd hoe het komt dat de oude T. op reis is (zie notities, p. 16). Dat de mensen van MPLA een dergelijke vraag stellen over hun buurman, kan bezwaarlijk gezien worden als nog maar een aanwijzing voor vervolging. U heeft een neef die werkzaam is voor een veiligheidsinstelling van de Angolese overheid en die u hielp om uw documenten te verzamelen om naar Europa te komen en u zelfs tot in Europa begeleidde (zie notities, p. 12). Dat u met zo'n 'vertrouwenspersoon' in uw nabije omgeving niet verder komt dan te stellen dat er een informatieve vraag over u werd gesteld aan uw kleinzoon, toont alvast aan dat de Angolese autoriteiten niet actief naar u op zoek zijn.*

U haalt twee voorbeelden aan van mensen die u kent en die bij hun terugkeer naar Angola na een asielaanvraag gedood werden (zie notities, p. 15, 16). Deze twee gevallen dateren van 1993 en 2002, een periode waarin de situatie in Angola erg verschildte van nu, dit was immers tijdens de burgeroorlog (1975-2002). U kent geen gevallen meer van na 2002. Ook het CGVS vond geen informatie terug over vervolging van terugkerende uitgeprocedeerde asielzoekers naar Angola.

U maakt het bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Angola zou vervolgd worden omwille van uw lange afwezigheid. Hierbij kan nog worden opgemerkt dat de Belgische autoriteiten niet melden

aan de Angolese autoriteiten dat u internationale bescherming vroeg en dat wat u voor de Belgische autoriteiten verklaarde vertrouwelijk is."

In haar verzoekschrift slaagt de verzoekende partij er niet in op deze motieven een ander licht te werpen. Zij herhaalt haar eerdere verklaringen dat haar afwezigheid door de bureaus van MPLA werd opgemerkt en dat haar familieleden hierover werden bevraagd. Het herhalen van eerdere verklaringen kan bezwaarlijk worden beschouwd als een dienstig verweer teneinde de motieven in de bestreden beslissing aangaande deze verklaringen *in concreto* te weerleggen. Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift stelt dat: "*Agenten polsen telkens naar de redenen hiervoor, bij zijn echtgenote, zelfs bij zijn kleinzoon en dit vele malen*", dient vastgesteld dat de verzoekende partij tijdens haar persoonlijk onderhoud, wanneer haar wordt gevraagd of haar familie haar hierover iets heeft verteld, enkel melding maakt van vragen aan haar kleinzoon en nergens stelt dat ze ook haar echtgenote hebben bevraagd (NPO, p.16). De verzoekende partij legt bovendien geen objectief stuk voor waaruit zou kunnen blijken dat er daadwerkelijk een bureau van het MPLA naast haar woning/perceel is gelegen. Dat de "spionnen" die haar familieleden over haar afwezigheid zouden bevragen, ervan op de hoogte zijn dat zij zich in het buitenland bevindt en alhier om internationale bescherming heeft verzocht, is niet meer dan een blote bewering. De verzoekende partij verduidelijkt niet hoe de Angolese autoriteiten hiervan op de hoogte zouden zijn gekomen. Dit klemmt des te meer daar de verzoekende partij een neef heeft die werkzaam is bij de Angolese veiligheidsdiensten en die haar hielp om naar Europa te komen, zodat redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij zich terdege kan informeren over wat de Angolese autoriteiten over haar verblijf en activiteiten in België weten en hoe zij hiervan op de hoogte konden komen, *quod non*. Hieronder wordt bovendien uiteengezet dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de kritiek die zij ooit op het Angolese regime zou hebben geuit, heden nog aanleiding geeft tot een actuele nood aan internationale bescherming en dat haar verklaringen hierover dermate vaag en beperkt zijn dat bezwaarlijk kan worden aangenomen dat zij hierdoor daadwerkelijk door de Angolese autoriteiten zou zijn gevisieerd geweest in het verleden (zie *infra*). Er kan dan ook redelijkerwijze worden aangenomen dat de verzoekende partij voorafgaand aan haar vertrek uit Angola niet in de specifieke negatieve aandacht van de Angolese autoriteiten stond.

Verder haalt de verzoekende partij in haar verzoekschrift "*verschillende gevallen [aan] waarin mensen om het leven werden gebracht na hun terugkeer uit het buitenland*". Zij laat echter na enige objectieve informatie over deze gevallen bij te brengen, zoals een rapport of persartikel, en evenmin verduidelijkt zij waarom zij hiervan tijdens haar persoonlijk onderhoud geen melding maakte. Het betreffen dan ook slechts blote beweringen. Bovendien toont de verzoekende partij niet aan dat deze gevallen vergelijkbaar zijn met haar persoonlijke situatie. Zij haalt immers een protestzanger tegen het regime, de secretaris-generaal van een Angolese artsenvakbond, twee kritische journalisten en twee jongemannen die een betoging organiseerden omdat zij al lange tijd niet meer werden betaald, aan. Deze gevallen lijken eerder gelinkt aan activisten en personen met een hoge zichtbaarheid, *quod non in casu*. Bezwaarlijk kan worden aangenomen dat deze gevallen aantonen dat een Angolees staatsburger die na het indienen van een verzoek om internationale bescherming in het buitenland, naar Angola terugkeert, door de Angolese autoriteiten wordt gevisieerd louter omwille van het indienen van dergelijk verzoek om internationale bescherming. Te dezen dient erop gewezen dat het CGVS evenmin enige objectieve informatie kon terugvinden waaruit zulks zou kunnen blijken, zoals in de bestreden beslissing wordt benadrukt. Het administratief dossier bevat ook een rapport over human rights practices for 2020 opgesteld door de Bureau of democracy, human rights and labor van de United States of America. Uit dit rapport blijkt niet dat de rechten van personen die in het buitenland verbleven hebben sowieso geschonden worden bij een terugkeer naar Angola of dat deze personen aldaar vervolgd of gepercipieerd worden als tegenstanders van autoriteiten.

Tevens wijst de verzoekende partij erop dat het huis van haar familie in 2021 tweemaal werd leeggehaald door criminelen. Nergens uit haar verklaringen blijkt evenwel dat zij en/of haar familie hierbij omwille van een specifieke reden zouden zijn gevisieerd. Zij legt geen verband tussen de diefstallen in het huis van haar familie en de elementen uit haar vluchtrelaas. Hooguit verbindt zij deze diefstallen op vage wijze aan de algemene situatie in Angola op het vlak van veiligheid en gezondheidszorg doch zonder *in concreto* te duiden dat en hoe er uit deze diefstallen zou kunnen blijken dat zij heden nood heeft aan internationale bescherming (notities van het persoonlijk onderhoud, p.8). Te dezen wijst de verzoekende partij er in haar verzoekschrift op dat evenmin vragen werden gesteld over de economische situatie van haar familie en dat bijvoorbeeld niet werd gevraagd of de woning en het perceel al dan niet haar eigendom zijn. Zij laat echter na te duiden op welke wijze hieruit zou kunnen blijken dat zij nood heeft aan internationale bescherming. In het licht van de devolutieve werking van onderhavig beroep, is het overigens geenszins ernstig dat zij in haar verzoekschrift niet zelf verduidelijkt of de woning en het perceel al dan niet haar eigendom zijn. Het loutere feit dat haar echtgenote hoogbejaard is en TBC zou hebben, dat zij hierdoor

de verkoop van producten heeft moeten staken en dat slechts twee van haar vijf kinderen werken, toont op zich evenmin aan dat de verzoekende partij heden alsnog nood zou hebben aan internationale bescherming.

In haar verzoekschrift voert de verzoekende partij aan dat de commissaris-generaal niet met alle relevante elementen van haar relaas rekening heeft gehouden en dat belangrijke aspecten buiten beschouwing werden gelaten. Zij wijst hierbij op haar concrete levensomstandigheden en haar familiale, sociale en culturele achtergrond die volgens haar haar kwetsbaar profiel bevestigen. Zo wijst de verzoekende partij erop dat zij als kind niet naar school mocht gaan maar haar vader diende te helpen met het verzamelen van rubber, dat zij in 1957 slavenarbeid diende te verrichten en hierbij op een vernederende wijze werd behandeld, dat zij vele oorlogen heeft meegemaakt en dat zij sedert 2003 ziek werd. De verzoekende partij laat echter na te duiden op welke wijze uit een van deze elementen heden nog zou kunnen blijken dat zij actueel een gegronde vrees voor vervolging wegens haar ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging dient te hebben. Tijdens het persoonlijk onderhoud werd bovendien uitdrukkelijk aan de verzoekende partij gevraagd waarom ze denkt dat de overheid nog interesse in iemand van haar leeftijd zou hebben. Hierop verwijst de verzoekende partij naar het gegeven dat ze een verzoek om internationale bescherming ingediend heeft en naar de algemene situatie in Angola (NPO, p.14). Op het einde van het persoonlijk onderhoud wordt aan de verzoekende partij bovendien nog uitdrukkelijk gevraagd of ze de laatste twee jaren nog iets meegemaakt heeft. Zij verklaart enkel dat haar zoon Daniel een belangrijke prijs had gewonnen in Angola en hiervoor een cheque van de president had gekregen, maar dat gouverneur hem de cheque ontvreemd heeft na het vertrek van de president (NPO, p.18). Andere elementen heeft de verzoekende partij niet aangehaald, evenmin als haar advocaat.

Zij komt in haar verzoekschrift niet verder dan het opsommen van hetgeen zij in Angola meemaakte en de commissaris-generaal te verwijten hierover geen of onvoldoende vragen te hebben gesteld tijdens het persoonlijk onderhoud, zonder dat zij zelf bijkomende informatie verschaft, laat staan dat zij aanduidt hoe en/of waarom uit deze elementen zou blijken dat zij actueel nood heeft aan internationale bescherming. Te dezen dient erop gewezen dat zij nog tot november 2019 in Angola bleef wonen, hetgeen afbreuk doet aan de ernst en de actualiteit van deze voorgehouden vervolgingsfeiten. Ook heeft de verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud aangegeven dat ze bij een terugkeer naar Angola graag naar de provincie Uige zou gaan daar ze daar grond heeft en het daar graag verblijft, maar ze niet weet of ze op haar leeftijd daar nog zou kunnen geraken (NPO, p.10).

Waar de verzoekende partij betoogt dat zij kritiek uitte op het Angolese regime ten tijde van haar tewerkstelling als poetshulp bij de staatsveiligheid, komt zij niet verder dan vage en blote beweringen. Zij situeert niet wanneer zij deze kritiek uitte en verduidelijkt niet welke gevolgen het uiten van deze kritiek concreet zou hebben gehad en/of zou kunnen hebben. Zij verduidelijkt evenmin welke kritiek zij geuit heeft. Ze komt niet verder dan *“omdat ze oosters zijn”* en dat zij deze kritiek uitte in het kader van gesprekken over een weigering van sociale hulp die zij had aangevraagd ten overstaan van een majoor die een vooraanstaand lid is van de partij Impera. Gelet op de vergevorderde leeftijd van de verzoekende partij, kan redelijkwijze worden aangenomen dat haar tewerkstelling als poetshulp reeds dateert van enige tijd geleden. Bovendien heeft ze tijdens het persoonlijk onderhoud verklaart dat haar laatste beroep taxichauffeur was (NPO, p.8). Bijgevolg kan bezwaarlijk worden aangenomen dat zij heden nog vervolging dient te vrezen omdat zij toen kritiek zou hebben geuit op het toenmalige Angolese regime. Dit blijkt ook uit de vaststelling dat de verzoekende partij, zoals hoger reeds aangegeven, wanneer haar tijdens het persoonlijk onderhoud wordt gevraagd of zij de laatste twee jaar voor haar vertrek uit Angola nog iets heeft meegemaakt, zij geen melding maakt van problemen omwille van de kritiek die zij ooit op het Angolese regime zou hebben geuit (NPO, p. 18). Verder brengt de verzoekende partij geen enkel stuk bij waaruit zou kunnen blijken dat zij heden door de Angolese autoriteiten zou worden gevisieerd omwille van de beweerde kritiek en evenmin dat dit in het verleden ooit het geval zou zijn geweest. In zoverre hieraan enig geloof kan worden gehecht, verklaarde de verzoekende partij bovendien tijdens het persoonlijk onderhoud dat er zich vlak naast het huis van haar familie een bureau van de MPLA bevindt en dat haar familieleden al verschillende keren werden aangesproken om de reden voor haar afwezigheid te achterhalen. Hierbij legt de verzoekende partij evenmin enig verband met de kritiek die zij op het regime zou hebben geuit; zij kadert deze bezoeken aan haar familieleden immers binnen haar vrees om ingeval van terugkeer naar Angola te worden gevisieerd omdat zij in België om internationale bescherming heeft verzocht (zie dienaangaande *supra*). De Raad herinnert er evenwel aan dat het loutere gegeven dat een verzoeker valt onder een bepaald risicoprofiel of in mindere of meerdere mate politiek actief was, niet volstaat om een nood aan internationale bescherming vast te stellen maar dat dit afhankelijk is van de

individuele omstandigheden van de zaak.

In haar verzoekschrift tracht de verzoekende partij voorts een verband te leggen tussen haar gezondheidsproblemen en hetgeen zij in Angola meegemaakt heeft, namelijk de slavenarbeid, de oorlogen die zij meemaakte en de problemen met de Angolese autoriteiten. Noch op basis van de verschillende medische documenten die zij bijgebracht heeft, noch als deze samen worden gelezen met haar verklaringen kan een oorzakelijk verband worden gelegd tussen haar gezondheidsproblemen en de door haar in het kader van haar verzoek om internationale bescherming aangehaalde problemen.

Het geheel van de individuele omstandigheden van de verzoekende partij in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in Angola, besluit de Raad dat de verzoekende partij nalaat concreet aannemelijk te maken dat zij ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar Angola omwille van het feit dat zij in het buitenland heeft verbleven en moet terugkeren naar haar land van herkomst.

Uit wat voorafgaat volgt dat de verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat zij heden dreigt te worden gevisieerd of vervolgd bij een terugkeer naar haar land van herkomst. Het betoog van de verzoekende partij in het verzoekschrift kan niet leiden tot de conclusie dat zij actueel nood heeft aan internationale bescherming. De Raad besluit dat verzoekende partij haar gezondheidstoestand en profiel op zich ook niet volstaan om een gegronde vrees voor vervolging aan te nemen

7.6. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

8. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

8.1. Juridisch kader

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Uit dit artikel volgt dat de verzoekende partij, opdat zij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

8.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat de verzoekende partij geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat zij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

8.3. Wat betreft artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept de verzoekende partij zich op de algemene socio-economische en humanitaire situatie met inbegrip van de medische voorzieningen in Angola .

De Raad benadrukt in deze dat het reëel risico op het lijden van ernstige schade omwille van slechte socio-economische omstandigheden in het land van herkomst slechts binnen het toepassingsgebied van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet kan vallen indien aan de voorwaarden van de Vreemdelingenwet is voldaan.

Vooreerst herinnert de Raad aan de bewoordingen van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet volgens dewelke vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door (a) de Staat, (b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, of (c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in (a) en (b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade. De toepassing van de artikelen 48/63 en 48/4 van de Vreemdelingenwet vereist aldus de aanwezigheid en gedraging van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

De Raad wijst er in dit kader verder op dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op *“situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek en individueel van aard zijn.

Ten slotte merkt de Raad op dat het Hof van Justitie reeds heeft geoordeeld dat artikel 15, b) van Richtlijn 2004/83/EU – waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Zo stelt het Hof: *“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd. Gelet op een en ander moet artikel 15, sub b, van richtlijn 2004/83 aldus worden uitgelegd dat de daarin omschreven ernstige schade niet ziet op een situatie waarin onmenselijke of vernederende behandelingen, zoals die welke zijn bedoeld in de in het hoofdgeding aan de orde zijnde wettelijke regeling, die een verzoeker die aan een ernstige ziekte lijdt mogelijkerwijs ondergaat in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst, het gevolg zijn van het ontbreken van adequate behandeling in dat land, zonder dat hem medische zorg opzettelijk wordt geweigerd.”* (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41; HvJ 24 april 2018, C-353/16, M.P., § 51).

Naar analogie stelt de Raad dat niet zonder meer kan worden gesteld dat een algemene precaire socio-economische of humanitaire situatie in het land van herkomst onder het toepassingsgebied van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet valt.

In casu blijkt noch uit de bestreden beslissing, noch uit de beschikbare landeninformatie en het verzoekschrift dat de socio-economische en humanitaire situatie in Angola als dusdanig overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel in 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, laat staan dat deze situatie louter is te wijten aan een opzettelijk handelen of nalaten van een actor.

Waar de verzoekende partij betoogt dat er een manifest gebrek bestaat aan medische voorzieningen, kan hieruit evenwel niet afgeleid worden dat toegang tot gezondheidszorg op intentionele wijze geweigerd wordt door de Angolese autoriteiten aan Angolese onderdanen zoals de verzoekende partij. De verzoekende partij brengt ook geen enkele informatie aan die dit aantoont. Waar de verzoekende partij wijst op de ontoereikende gezondheidszorg in haar land van herkomst en de medische ingreep die verkeerd gelopen is, houdt dit als dusdanig geen verband met ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij dient zich, zoals terecht gemotiveerd in de bestreden beslissing voor haar medische problematiek tot de daartoe geëigende procedure voorzien in de Vreemdelingenwet te wenden. Het gegeven dat de voormalige Angolese president naar Spanje gegaan is om zich te laten verzorgen, en aldaar overleden is zoals de verzoekende partij ter terechtzitting betoogt is niet afdoende om anders te oordelen.

Door louter aan te klagen dat haar familiale achtergrond en economische status onderbelicht bleven tijdens het persoonlijk onderhoud, brengt de verzoekende partij geen ernstig en geobjectiveerde elementen aan waaruit kan worden aangenomen dat zij bij terugkeer naar Angola in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen als gevolg van een intentioneel en opzettelijk menselijk handelen in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of haar persoon.

8.4. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit blijkt dat er in Angola actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, zodat er ten aanzien van de verzoekende partij geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

8.5. Gelet op het voormelde, toont de verzoekende partij niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Angola een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

9. Artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet stelt dat indien een verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, dit een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Het vluchtrelaas werd niet geloofwaardig bevonden en er zijn voorts geen concrete individuele aanwijzingen dat de verzoekende partij heden dreigt te worden vervolgd of geïmigreerd in Angola. Bijgevolg is de verwijzing van de verzoekende partij naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig zodat een omkering van de bewijslast zich niet opdringt.

10. Wat betreft de opgeworpen schending van artikel 6 van het EVRM dient te worden vastgesteld dat artikel 6 van het EVRM niet van toepassing is op beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008; RvS 13 december 2011, nr. 216.638).

11. Waar de verzoekende partij de schending aanvoert van de artikelen 29, 30, 32 en 34 van de richtlijn 2011/95/EU en van de artikelen 33 en 46 van de richtlijn 2013/32/EU, dient te worden opgemerkt dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van richtlijn 2011/95/EU verstreek blijkens artikel 39 van deze richtlijn op 21 december 2013, datum waarop deze richtlijn ook effectief in Belgisch recht werd omgezet. De omzettingstermijn van richtlijn 2013/32/EU verstreek blijkens artikel 51.1 van deze richtlijn op 20 juli 2015, datum waarop deze richtlijn ook effectief in Belgisch recht werd omgezet.

12. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Waar de verzoekende partij de schending aanvoert van de artikelen 49 en 57/6/3 van de Vreemdelingenwet, van artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en van artikel 22 van de Grondwet, laat zij na te duiden op welke wijze zij deze artikelen geschonden acht. Aldus worden deze schendingen niet dienstig aangevoerd.

13. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de

zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

14. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat de verzoekende partij niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig september tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS